

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.020/2007/19.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Balogh Péter és Társai Ügyvédi Iroda (1032 Budapest, Bécsi út 52. szám, ügyintéző: dr. Balogh Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek, a dr. Gerecs Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Honvéd u. 18. szám) által képviselt alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. szeptember 22-én kelt 9.G.41.519/2004/34. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.100.000 (egymillió-egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 9.G.41.519/2004/34. számú határozatával kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 93.253.706 forintot, annak kamatait, valamint a perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 900.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint 2001. október 26-án az alperes és a felperes jogelődje között a Budapest ... u. ... szám alatti ingatlan épületgépészeti munkáinak elvégzésére vállalkozási szerződés jött létre. A vállalkozás díját a felek 92.000.000 forint + áfa összegben határozták meg azzal, hogy az alperes által előírt pótmunka esetén, ha a tételes költségvetés arra egységárat nem tartalmaz, a felek külön állapodnak meg. A szerződés szerint a készre jelentést követően a felperes jogelődje összesen 72 órás próbaüzemmel volt köteles bizonyítani azt, hogy a létesítmény működképesen elkészült. A felek a szerződésüket 2002. május 24-én annyiban módosították, hogy a teljesítési határidőt 2002. május 27-re változtatták. Ennek indoka az volt, hogy pótmunkák merültek fel és a társasház részéről a munkaterület átadása késedelmesen történt meg. A 2002. május 24-i átadás-átvételi jegyzőkönyv tanúsította, hogy a felperes jogelődje a kivitelezési munkákat a pótmunkákkal együtt I. osztályú minőségben elvégezte. A pótmunkákkal együtt a fizetendő vállalkozási díjat az átadás-átvételi jegyzőkönyv szerint 129.697.919 forint összegben ismerte el az alperes törvényes képviselője, aki jelen volt az átadás-átvételi jegyzőkönyv elkészítésekor. A felperes a gépészeti dokumentumokat is átadta, az utolsó tételt 2002. május 27-én. Az alperes május 31-én tájékoztatta a felperesi jogelődöt arról, hogy a megrendelője elállt a szerződéstől. A felperesi jogelőd által végzett épületgépészeti munkálatok értékét 2002. március 7-ig 93.266.206 forint összegben a megrendelő elismerte, és ezt az összeget az alperes számlájára átutalta annak érdekében, hogy azt a felperes jogelődjének kifizessék.

Az alperes részéről kifizetés nem történt, ezért a felperes keresetében kérte, hogy az alperest a bíróság a 93. 266.206 forint összegű hátralékos vállalkozási díj és ennek késedelmi kamata megfizetésére kötelezze. A felperes a szakértői vélemény

megállapításait figyelembe véve a kereseti követelésének összegét 93.253.706 forintra leszállította. Előadta, hogy az elkészült épületben már 3 éve laknak, épületgépészeti hibajelenségre utaló kifogást az átadás-átvételi jegyzőkönyve elkészülte óta nem hoztak a felperes tudomására. A felperes a követelését engedményezés útján szerezte meg a felperesi jogelődtől.

Az alperes érdemi védekezésében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperesi jogelőd szolgáltatását érintően mennyiségi és minőségi kifogásokat közölt a megrendelő, és tagadta, hogy részére a felperes jogelődjének járó vállalkozási díjat a megrendelő átutalta volna. Szavatossági jogának gyakorlására hivatkozva díjleszállítási igényt jelentett be és a hibák értékcsökkentő hatását a teljes szolgáltatás értékéhez képest az eredeti kereseti kérelemben előterjesztett 93.266.206 forint összegű vállalkozási díjjal azonos összegben határozta meg. Emellett a felperes szerződésszegése miatt a hibás teljesítéssel okozott kára megtérítésére irányuló igényt is érvényesített. Végül hivatkozott arra, hogy tartozása azért sem áll fenn, mert tudomása szerint a megrendelője az elállást követően átvállalta az alperestől a felperes felé fennálló tartozásának kifizetését.

Az elsőfokú bíróság a felperes, mint engedményes leszállított kereseti kérelmét megalapozottnak találta. A kirendelt igazságügyi szakértő véleményében szereplő 10.000 forint + áfa kijavítási költséget figyelembe véve, a felperes leszállított keresetével egyezően 93.253.706 forint összegű vállalkozási díj és járulékai megfizetésére kötelezte az alperest. A határozat indokolása szerint az alperes a Ptk. 313. §-ában foglaltak értelmében, jogos ok nélkül tagadta meg a felperesi jogelőd részére a vállalkozási díj kifizetését, így a felperest engedményesként megilleti az ellenszolgáltatás teljesítésének követelésére irányuló jog. A felperesi jogelőd a szolgáltatását 2002. május 24-én átadta, azzal kapcsolatban a próbaüzemet követően sem merültek fel szavatossági kifogások. Az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a felperes jogelődjének szolgáltatásában minőségi hibák voltak, és ezért díjleszállításra jogosult. Az alperesi előadással szemben a perben kirendelt igazságügyi szakértő a felperesi jogelőd

teljesítését érintően érdemi hibát nem állapított meg. Arra az alperesi védekezésre vonatkozóan, amely szerint a megrendelő átvállalta volna a felperesi követelés kifizetését, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Ptk. 332. § (1) bekezdése szerint a kötelmi jogviszony kötelezettjének személyét csak a jogosult hozzájárulásával lehetett volna más személyre cserélni, az alperes pedig maga sem hivatkozott arra, hogy a felperesi jogelőd vagy a felperes az alanycseréhez hozzájárult volna. Így függetlenül attól, hogy a megrendelő képviselője esetleg milyen nyilatkozatot tett, a tartozásátvállalás a felperesi hozzájárulás hiányában joghatályosan nem jött létre. Az elsőfokú bíróság az alperest a pereszertességére tekintettel perköltség viselésére is kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a perben többször indítványozta L. L. alperesi ügyvezetőnek, S. Gy. és Sz. B., mint a megrendelő képviselőinek, továbbá Sz. T.-nak, a felperesi jogelőd ügyvezetőjének tanúként történő meghallgatását. A tanúvallomásokkal kívánta ugyanis igazolni a felperesi jogelőd hibás teljesítését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el akkor, amikor az erre irányuló indítványait elutasította, és az elutasítást az ítéletében megfelelően nem is indokolta meg. Utalt arra, hogy Sz. B. tanú meghallgatásával azt is kívánta bizonyítani, hogy az alperes tartozásának a felperesi jogelőd részére való megfizetését közvetlenül a megrendelő vállalta. A felperes a követelését engedményezés útján szerezte, így az esetleges megrendelői kifizetéséről közvetlen információkkal vélhetőleg nem rendelkezik. Hangsúlyozta, hogy a tanúk a hamis tanúzás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés után teszik meg vallomásukat, így az alpereshez vagy a felpereshez való kapcsolódásuk ellenére elfogulatlan tanúvallomás várható tőlük.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, amelyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás egyértelmű és jogszerű, ennek alapján 2002. május 24-én a munkálatokat az alperes átvette a felperesi jogelődtől,

és a próbaüzem során vagy később, sem ő, sem a megrendelője kifogással nem élt. A felperesi szolgáltatás lényegében hibátlan teljesítését a perben eljáró igazságügyi szakértő is megerősítette. Az alperes tehát jogos ok nélkül tagadta meg az ellenszolgáltatás teljesítését, így a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján a felperest megilleti az ellenszolgáltatás teljesítésének követelésére irányuló jog. A felperes álláspontja a fellebbezési ellenkérelmében utalt arra is, hogy az alperes a fellebbezésében már nem hibás teljesítésre hivatkozik, hanem az elsőfokú bíróság eljárását kifogásolja, a bizonyítási indítványa mellőzését sérelmezi. A felperes szerint az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte az alperes által indítványozott bizonyítás lefolytatását, mivel az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt. Az alperes rosszhiszemű perelhúzó magatartást tanúsít, amellyel a felperes likviditását súlyosan veszélyezteti.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta el.

A fellebbezés megalapozatlan.

A felperesi jogelőd és az alperes között a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés jött létre, amely alapján a vállalkozó valamely dolog tervezésére, elkészítésére, feldolgozására, átalakítására, üzembe helyezésére, megjavítására vagy munkával elérhető más eredmény létrehozására, a megrendelő pedig a szolgáltatás átvételére és díj fizetésére köteles.

Helytállóan utal az elsőfokú bíróság arra a körülményre, hogy a felperes jogelődje a munkálatokat elvégezte, azt az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyvben átvette, és feljogosította a felperesi jogelődöt a végszámla benyújtására. Az alperes a felperesi jogelőd szolgáltatásával szemben csak a per során hivatkozott hibás teljesítésre, azonban azt, hogy a felperes szolgáltatása mely részben lenne hibás, a

peres eljárás során nem adta elő és nem bizonyította. A perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye, továbbá a rendelkezésre álló iratok alapján ugyanakkor megállapítható, hogy a szolgáltatás megfelelt a vállalkozási szerződésben a felperesi szolgáltatással szemben támasztott követelményeknek.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettekkel, kiegészítve azt azzal, hogy a szakértői szemlén jelen volt a megrendelő társasház közös képviselője is, és a társasház tulajdonostársai nevében sem jelzett minőségi kifogást a felperes által végzett munkákkal kapcsolatban. Az igazságügyi szakértő egészen minimális hiányosságot észlelt, amely kb. 10.000 forint + áfa költséggel kijavítható. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint tehát, a felperes eleget tett a szerződésben vállalt kötelezettségeinek, így a Ptk. 313. §-ában foglaltakra utalással az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes mint kötelezett a teljesítését, vagyis a vállalkozási díj hátralékos részének kifizetését jogos ok nélkül tagadta meg. A vállalkozási díj hátralékos részének összegszerűségét az elsőfokú bíróság a kifejtettek alapján a perben megfelelően tisztázta. A felperes a kereseti kérelmét módosította és a szakértői véleményben foglalt kijavítási összeggel leszállította azt.

Az alperes a fellebbezésében elsősorban az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére hivatkozott, azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az alperesnek a tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát indokolatlanul elutasította, mert azokra a tényállás feltárásához szükség lett volna, és az elutasító döntését az ítéletében sem indokolta meg.

A Fővárosi Ítéltábla jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárás lefolytatása során eljárási szabálysértést nem vétett. Az alperes által megjelölt tanúk közül S. Gy. és Sz. B. 2002. június 6-án írásbeli nyilatkozatot tettek, amely a periratok között szerepel. A nyilatkozatoknak az volt a tartalma, hogy a megrendelő képviselőjében elfogadták a felperesi jogelőd által végzett munkákat, és azok ellenértékét azzal utalták át az alperes számlájára, hogy az a felperesi jogelődnek

kifizetésre kerüljön. Nevezettek tanúként történő meghallgatásától, az írásbeli nyilatkozataiktól eltérő nyilatkozat nem volt várható. A fenti nyilatkozatra tekintettel indokolatlan lett volna Sz. B.-nak, a megrendelő akkori képviselőjének a tanúkénti meghallgatása abban a kérdésben is, hogy a megrendelő átvállalta-e az alperestől az alvállalkozó felperesi jogelőd felé a tartozásai megfizetését, illetve történt-e kifizetés a felperesi jogelőd részére az alperest megkerülve. Az elsőfokú bíróság ebben a körben helyesen állapította meg, hogy a felperes hozzájárulása nélkül tartozásátvállalásra egyébként sem kerülhetett jogszerűen sor, másrészt a Sz. B. által 2002. június 6-án tett és az iratokhoz csatolt nyilatkozat az alperesi állításnak ellentmond, mert az azt igazolja, hogy az alperes részére történt meg az épületgépészeti munkák ellenértékének átutalása. Az alperes által tanúként meghallgatni indítványozott másik személy, L. L. az alperes ügyvezetője volt és jelenleg is ügyvezetője az alperesi cégnek, így a cég törvényes képviselőjének minősül, akinek a nyilatkozata a cég által tett nyilatkozatnak számít. Ebből következően tanúként való meghallgatására nem kerülhet sor. A periratok alapján egyébként nem vitás, hogy L. L. jelen volt az átadás-átvételi jegyzőkönyv felvétele során, és a felperesi jogelőd munkájával kapcsolatban minőségi kifogásokat nem tett.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság az alperes által kért tanúbizonyítás mellőzésével eljárási szabálysértést nem követett el, e tanúk meghallgatása nélkül is megfelelően tisztázta a tényállást ahhoz, hogy az ügyben jogszerű ítéletet hozhasson.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a pereszes alperest kötelezte a felperes részére a másodfokú perköltség megfizetésére, amely a felperest képviselő ügyvédi iroda munkadíjából áll. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2007. október 31.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Molnár József sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő